

det, at foretage en konsekvent timeopgørelse. Det ville være en administrativ lettelse.

Så var der spørgsmålet om de negative hændelser, som det så smukt hedder. Det betyder oversat til dansk, at hvis de i a-kasserne, som i dag har administrationen og vurderingen af rådighedsbegrebet, ud fra det kendskab, de nu har til sagen, vurderer, at der ikke er tale om, at man har brudt rådighedsreglerne, så skal de sende sagen ind til nogle nye embedsmænd, som skal ansættes i statsadministrationen, og de skal så efterprøve det endnu en gang. Det er kun, hvis a-kassen af sig selv på forhånd idømmer et medlem en karantæne eller en sanktion, at sagen ikke skal sendes ind. Men hvis de formaster sig til at give et medlem ret ud fra sagens sammenhæng, skal den efterprøves.

Det er en fuldstændig forfejlet måde, en utrolig mistænksom måde at behandle et a-kasse-system på, som har fungeret så godt, som tilfældet er, og som faktisk fungerer bedre og bedre ifølge den seneste undersøgelse, som er lavet af deres effektivitet.

Og så til det med CV-samtalerne hver tredje måned. Jeg synes i princippet, at det er rigtigt, at man bliver holdt til ilden, at man får råd og vejledning, og at man i AF-systemet har økonomi til at sætte i gang med uddannelsesaktiviteter hos andre aktører. Men jeg savner et svar på: Hvordan har man overhovedet forestillet sig, at man kan gennemføre de samtaler hver tredje måned med det antal arbejdsløse, der findes i dag? Det kan ganske enkelt ikke lade sig gøre fysisk.

Derfor vil jeg gerne spørge regeringen: Hvor mange ekstra medarbejdere forestiller man sig, at der skal ansættes i AF-systemet for at kunne klare opgaven? Og hvor mange midler vil man give ekstra i tilskud til a-kasserne eller de andre aktører, som overtager opgaven? Man kan jo ikke bare tage det ud af den blå luft, når man pålægger dem nogle nye opgaver.

Det sidste, jeg vil komme ind på, er en mangel, som jeg mener er generel i forslaget. Der er ikke nogen som helst fordringer til arbejdsgiverne. Jeg er meget med på, at det ikke nødvendigvis er en løsning at lave kvoter, men når man ensidigt laver konkrete negative initiativer over for den ene part, altså den arbejdsløse, som for så vidt er uskyldig i at være i den situation, og så ikke samtidig forpligter både de private og de offentlige arbejdsgivere, så er det, at man tilter arbejdsmarkedspolitikken, og så går det galt.

Kl. 11.20

Jeg har forsøgt at få en forklaring fra Socialdemokratiet – jeg har ikke fået den endnu; det kan være, jeg kan nå at få den, inden vi går til tredje behandling – på, hvad årsagen er til, at de i den grad er gået med til at lave en arbejdsmarkedsreform, hvor man alene fokuserer på at gøre livet mere besværligt for folk, der i dag er uden arbejde. Det forstår jeg ganske enkelt ikke.

Selv om jeg godt kender systemet herinde, skal jeg alligevel appellere til Folketingets medlemmer hver især – for man skal jo tage personlig stilling, når man trykker på knappen – om at stemme for de af SF og Enhedslisten stillede ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil stille et meget enkelt spørgsmål til hr. Ole Sohn, som jeg håber jeg kan få et svar på. Det er: Hvor lang tid vil der gå, inden SF accepterer den aftale, der nu er lavet?

SF har også været imod alle andre aftaler. Det er helt almindeligt. Det ville være meget overraskende, hvis man havde været for. Men lige så snart vi har lavet en aftale, er man kommet efterfølgende og har sagt: Vi vil gerne med i forhandlingerne om det næste gang. Derfor er det da interessant, hvor lang tid det er, der skal gå, inden man accepterer den her aftale, inden man synes, den er i orden. Det er da underligt bare at være imod.

Jeg har også noteret, at både SF og Enhedslisten i betænkningensbidraget roser enkelte elementer af aftalen. Det vil jeg selvfølgelig gerne kvittere for. Det er faktisk nogle dele, vi har fået med. Men det er da ret interessant, at man altid på forkant er imod i stedet for at gå med. Det kunne jo træffe, at vi havde fået en bedre aftale, hvis SF også havde været med, men man valgte altså ikke at være med og forbeholdt sig retten til at være kritisk. Efterfølgende kommer man som regel altid – det viser historien med både arbejdsmarkedsforlig og efterlønsforlig – og så synes man, at det i øvrigt er ganske udmærket, men dengang det skete, var man ikke med.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Til hr. Ole Sohn: Det var et flot show, der blev vist under den socialdemokratiske ordfører, men det var ikke noget værdigt show. Hvis det handler om, at man sådan set ønsker at bygge diger omkring arbejdsløshedsforsikringsystemet, så skulle man i stedet for have stillet sig